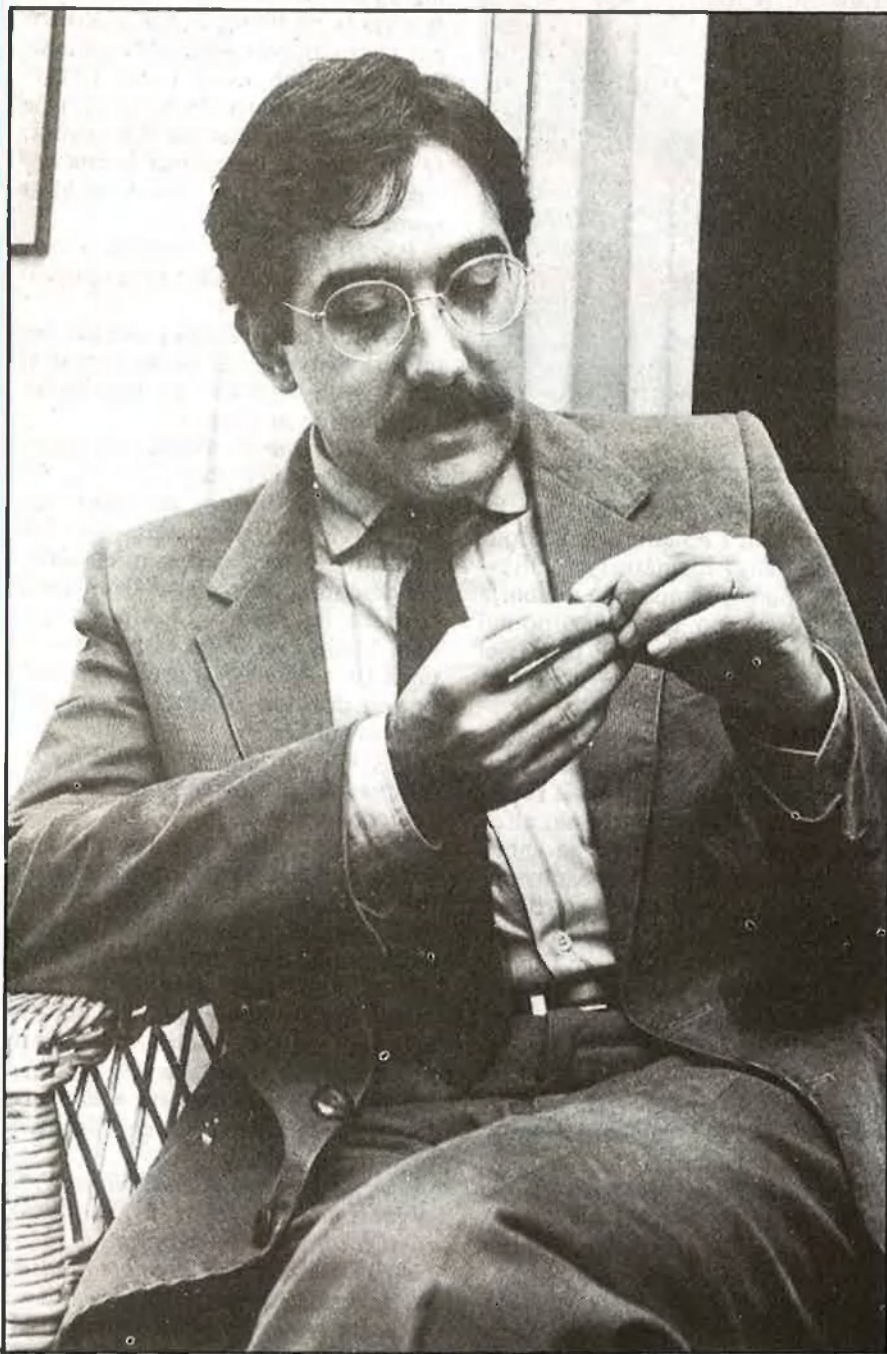

«Estic teledirigit des de Madrid»

Escriptor i periodista, Amadeu Fabregat, 36 anys, està al front del centre regional de Televisió Espanyola, Aitana, de fa uns dies. No perd mai la seua virulència verbal i nega que siga l'home de Joan Lerma («la meua relació amb Lerma es redueix a deixar-li vídeos de tant en tant; per cert, li agraden les pel·lícules de terror»).

M. A. VILLENA

Heterodox, iconoclasta, càustic, Amadeu Fabregat ja és, a hores d'ara, un dels valencians més polèmics i controvertits. Parla amb la intel·ligència i la rapidesa de reflexos de Groucho Marx, però amb la vesant cultural d'un psiquiatre de Nova York i la saviesa popular d'un xicot d'un poble de la Plana. Nascut a Torreblanca, l'any 1949, apareix en les enciclopèdies com a escriptor i llicenciat en Filosofia per la Universitat de València. Autor d'una novel·la, *Assaig d'aproximació a falles folles fetes foc*, d'una antologia de poetes, *Carn fresca*, i d'obres sobre temes culturals i polítics, Amadeu Fabregat exerceix el periodisme de fa més de dotze anys.

De *Ajoblanco* a *Las Provincias*, de *Valencia Semanal* a Radiocadena, de *De dalt a baix* a Aitana, Fabregat ha recorregut totes les facetes del periodisme, i molts el consideren el pioner d'una nova generació de periodistes. Reconeix que sempre li ha agradat nadar entre dues aigües —«no per una raó d'oportunisme, sinó perquè vaig nàixer quan Gèminis canvia a Càncer i amb els peus per davant»—. No oculta que li agrada guanyar diners «per fer arbitrietats, com ara comprar-me una bufanda de vint mil pessetes». Provenent d'una família lliberal, Amadeu fuig de les definicions i només arriba a dir que es «un esquizofrènic controlat; i això no vol dir que no puga fer un desgavell com Jack Nicholson en *El resplendor*».

Sols té dues carnets —el de la Unió de Periodistes del País Valencià i el d'Acció Cultural— junt amb un bon grapat de targetes de crèdit. Hisenda només li podria embargar un vídeo i una interessant col·lecció de llibres pornogràfics, i, segons ell, el carnet

Sóc un teleadicte des que tenia ús de raó televisiva

/ Francesc i Ciscar

Aitana ha de deixar de ser una desfilada d'actes oficials

/ Francesc i Ciscar

de directiu de Televisió es una forma de fer oposicions a la misèria. Declara un sou de 200.000 pessetes al mes. Fuma Winston i aspira a comprar-se una moqueta barata per al seu despatx de televisió, «perquè sempre tinc els peus gelats».

Li agraden els gats, el seu signe de l'horòscop xinès es la rata i confessa sense pudor que una de les frustracions de la seua vida es no haver tingut un germà bessó. Viu en una casa menuda del nucli antic de València, al costat de la Llotja i el Mercat, rodejat de llibres, periòdics i cintes de vídeo. S'autoqualifica «teleaddicte des que tenia ús de raó televisiva», amant del cinema de Hollywood i de la literatura centreuropea.

Incoherent, voluble i desmemoriat, els qui han treballat sota les seues ordres no li poden negar una indubtable capacitat de direcció i coordinació, de deixar moure's a la gent en llibertat. Als 36 anys —Amadeu no em perdonarà que revele la seua edat—, considera molt important haver viscut els 16 primers anys de la seua vida en un poble de la Plana Alta, que segurament mai no rotularà un carrer amb el seu nom.

No es penedeix de res del que ha escrit o ha dit i declara orgullós que «ara sóc menys dogmàtic i més divertit», al mateix temps que es burla d'aquells qui no canvien d'opinió amb el pas dels anys. «Si pensàs el mateix que fa deu anys, seria un fòssil».

Content del seu origen geogràfic, Amadeu Fabregat passa les seues vacances, des de fa uns anys, als Estats Units i està fascinat per la ciutat de Nova York. Aquell xicot de cabell llarg, barba i roba malgarbada, que volia ser escriptor i aterrà un dia al carrer de Canvis del «cap i casal», desitjaria ara desfilat per un film de Woody Allen, ambientat a Manhattan. En el camí de Torreblanca a Nova York, Amadeu Fabregat s'ha aturat en una ciutat que ama i odia profundament. Quan el cremaran en una falla, haurà esdevingut definitivament un personatge.

Pregunta.—Posar Amadeu Fabregat al front del centre regional de televisió ¿significa una coartada per a no arribar mai al tercer canal?

Resposta.—La política de la Generalitat respecte al tercer canal ha estat caòtica. A hores d'ara, ni els professionals de la informació saben

quin projecte de televisió autònoma volen dur endavant. Perquè tampoc no es tracta de doblar *Dallas* al valencià apitxat per a consum de les ties maries. No és cert que hi haja una demanda social en favor d'una televisió valenciana, perquè, les demandes socials, les fabrica el poder.

P.—¿No veus viable aquest projecte?

R.—No ho sé, però, en qualsevol cas, cal plantejar les coses d'una forma més seriosa i rigorosa. Posar en marxa una televisió autònoma a Catalunya té un sentit, ja que al Principat ja comptaven amb professionals preparats, amb actors i amb l'experiència d'un centre de producció de programes de Televisió Espanyola. D'altra banda, Catalunya és una nació i nosaltres som una comunitat només.

P.—¿Hi ha previst ampliar a curt terme les hores de programació d'Aitana?

R.—Vull remarcar que jo no tinc res a veure amb el tercer canal, ni amb el vint-i-vuité. Faré allò que haja de fer i no allò que em diguen.

P.—¿Qui mana en Aitana, ¿la Generalitat o Prado del Rei?

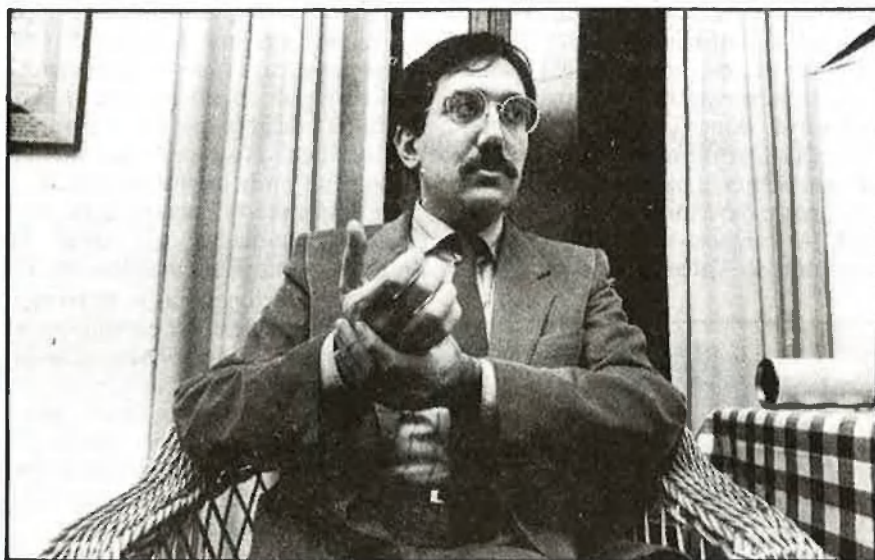
R.—Com a director del centre regional, estic teledirigit des de Madrid, i a més a més, m'encanta. He descobert durant els darrers anys l'encant de Madrid, i afegiré que com Madrid no hi ha res. El que es puga fer a Aitana, caldrà preguntar-ho al director d'Aitana i no als càrrecs públics.

P.—¿Vols dir que la política informativa de la Generalitat ha estat prou desencertada?

R.—L'única cosa positiva que han fet ha estat signar un conveni amb Radiocadena i aportar-hi la misèria de 90 milions, que permetrà comptar amb una xàrcia d'emissores potents i una freqüència modulada feta íntegrament en valencià. Pel que fa al tercer canal, només han sabut precipitar-se, equivocar-se, decidir-se, penedir-se i tornar-se a decidir. Espere encara que algú em dirà què és el tercer canal.

P.—¿És possible el canvi dins d'un organisme com Televisió Espanyola o, al contrari, la burocràcia i la inèrcia de molts anys fa inviable qualsevol transformació?

R.—La gestió resulta molt complicada en un organisme com TVE, que es troba amb tots els inconvenients

Encara no hem descobert la via valenciana

/ Francesc i Ciscar

En realitat, el públic vol veure pel·lícules, telefilms i m'agradaria saber quin seria l'índex d'audiència d'un programa com *Informe semanal* si no s'emetés abans de la pel·lícula del dissabte. Respecte al tercer canal, jo faria una barreja de les falles, la Madalena de Castelló i les fogueres de Sant Joan. El tercer canal serà faller o no serà. La gent critica Televisió Espanyola, perquè no n'ha vist d'altres. Els americans produeixen uns informatius molt bons i espectaculars, i la resta es redueix a programar pel·lícules i telefilms. Els crítics de televisió són massa elitistes.

P.-¿Penses que Aitana respon a la realitat social del País Valencià?

R.-La gent no s'ho creu, però jo he vist molt poc Aitana fins ara, perquè coincideix amb l'hora de dinar. Cal considerar que una hora serveix per a poques coses. Una hora només serveix per a quedar malament amb tothom. Cal fer millor les coses i d'una forma més professional, i això es tradueix a guanyar audiència i en

d'una empresa estatal i amb cap dels avantatges. La gent ignora que TVE es sufraga a partir de la publicitat i que no costa un duro al ciutadà. Pareix una barbaritat, però Televisió ofereix massa qualitat per al barem

mitjà de la població espanyola. Ara bé, com a organisme públic, ha de contribuir a elevar el nivell cultural dels espectadors, i això obliga a fer programes de debat i formació cívica i democràtica.

AUGMENTAR LA TEUA QUALITAT DE VIDA EN BEURE ÉS... QÜESTIÓ DE NOMS

VINYA VERMETA, L'AUTENTICITAT D'UN BON VI

VINYA VERMETA NEGRE, COLLITA 1981
VINYA VERMETA ROSAT, COLLITA 1981

POSEU AQUEST VI TANT EN LA TAULA DE CASA COM EN LA DEL RESTAURANT

Elaborats per Cellers Salvador Poveda-Monòver (Valls del Vinalopó) D. O. ALACANT ENCARRECS A:

CASTELLÓ I VALÈNCIA
SURO DISTRIBUÏDORA DE VINS I LICORS
Illes Canàries, 32. Tels. 362 58 74 - 377 40 36. València

ALACANT
Cellers Salvador Poveda
Monòver. Tel. (965) 47 11 39 - 47 01 80

una repercussió en la política comercial. Mitja hora és dedicada a un informatiu i l'altra ha de ser més senzilla, més digestiva. No pretenc fer una programació culturalista o elitista. M'agradaria que isquessen moltes cares d'ací, de la gent de les ciutats i les comarques, que la càmera estigués al carrer. Semblen tòpics, però no ho són. Aitana ha de deixar de ser una desfilada d'actes oficials, que és una cosa molt avorrida.

P.-¿Faràs canvis espectaculars?

R.-No, en absolut. Encara que parega una paradoxa, Aitana no té

«A la gent, sols els agrada veure pel·lícules»

prou mitjans tècnics ni humans, en quantitat parlo, no en competència i qualitat, per a sostenir una hora, a tot estrop, de carrers i reportatges. Procuraré abordar canvis estètics, millorar la qualitat de les imatges i els continguts.

P.-Tots coincideixen a dir que Aitana es un desgavell administratiu i econòmic. ¿Com penses solucionar-ho?

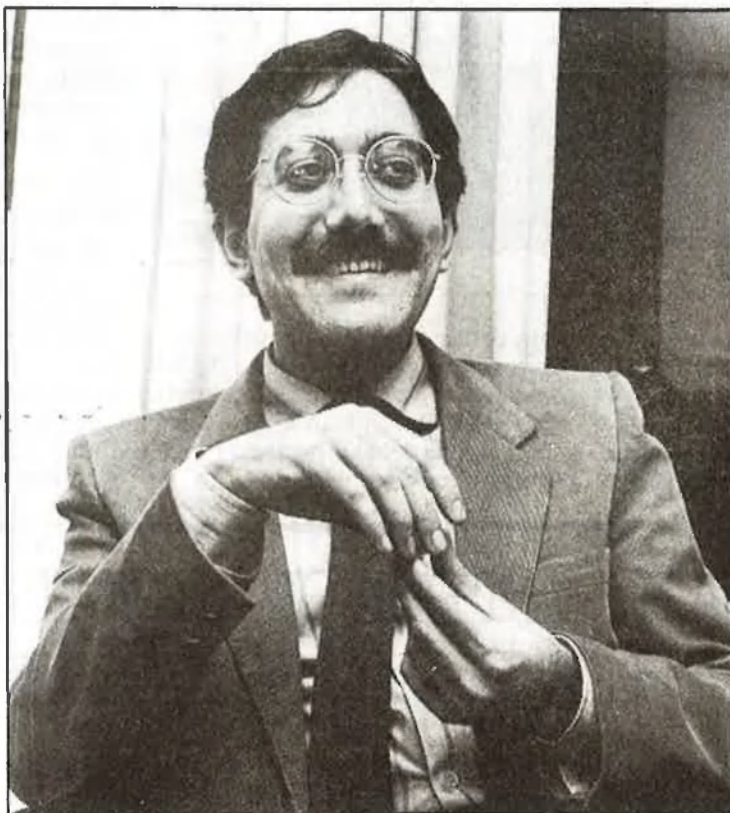
R.-És possible que el centre regional necessite una reestructuració d'àrees, però s'està fent massa en comparació amb la infraestructura i els mitjans, sense entrar a valorar si allò que es fa és bo o dolent.

P.-S'ha dit, Amadeu, que tu ets una persona ambiciosa i que la teua aspiració final era dirigir Aitana.

R.-En un ambient tan definit, tan limitat i tan petit com el País Valencià, no cal ni ser ambiciós, t'obliguen a assolir algunes tasques.

P.-¿No tens intenció de tornar a fer literatura?

R.-La veritat és que no val la pena escriure a València, ni a Barcelona, ni, fins i tot, escriure en català, i com que, de moment, no pense anar-me'n a Madrid, doncs igual no torne mai més a la literatura. Escriure un foli perquè només el pugen llegir 15.000 persones esdevé una faena un tant estèril. A València només pots ser un escriptor de València i no tens pro-

Estic esperant que algú em diga què és el tercer canal

sempre ha fet el que li ha donat la gana. El nacionalisme d'aquest país no ha trobat encara una via valenciana i s'ha convertit en un moviment acomodatic i de gent que no es planteja l'autocrítica. Hem defensat un nacionalisme amb un model català, i entre catalans i valencians hi ha pocs punts de contacte, al marge de l'idioma comú. Em considere un nacionalista de la terra, a l'estil del personatge de *Lo que el viento se llevó*.

P.-¿A què atribueixes el fracàs de moltes experiències culturals i polítiques? ¿A les mateixes raons?

«El tercer canal serà faller o no serà»

R.-Fins ara, hem funcionat amb dogmes i esquemes superats. Hem de definir què som i on anem. Si el país no vol ser nacionalista, que no ho siga. No pas sa res. El cas del País

Valencià és original dins de l'Estat espanyol i, inclús, d'Europa. S'han escrit milers d'articles i de llibres al llarg dels darrers anys i encara no hem descobert la via valenciana. Caldria escriure *Nosaltres els valencians* des de la perspectiva de 1984, amb el mateix propòsit de Fuster de suggerir, incitar i provocar. Fuster és una persona que aborda els problemes sense ortodòxies, amb escepticisme i un gran sentit pragmàtic. Si em paguen bé l'assaig, el faré jo.

P.-¿Com recordes aquella època de principis dels anys 70, quan guanyares un premi Octubre, el primer de narrativa, amb «Falles folles fetes foc?»

R.-Les falles representen per a mi una obsessió edípico-lacanianiana, i recorde els anys 70 com una època divertida i bonica que no es tornarà a repetir, ni per a mi ni per a ningú de la meua generació. Els qui vénen darrere ho tenen fatal ja, perquè ni són amics dels qui manaven abans ni dels qui manen ara, i probablement tampoc no són amics d'Amadeu Fabregat.

P.-¿Et consideres un nacionalista?

R.-Jo mai no m'he considerat res i sóc una persona molt lliure que

P.-¿Quina visió tens de l'autonomia?

R.-L'autonomia ha de ser, sobretot, de gestió i no de representativitat o de redreçament històric, que els consellers vagen amb el seu cotxe a treballar i s'afanyen per gestionar bé les coses.